

Sygn. akt: I C 84/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 kwietnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Augustowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Joanna Kisiel
Protokolant:	sekr. sądowy Renata Szymborska

po rozpoznaniu w dniu 8 kwietnia 2015 r. w Augustowie

na rozprawie

sprawy z powództwa **K. W.**

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego (...) S.A.

w W. na rzecz powoda K. W. kwotę 3.595,00 zł (trzy tysiące pięćset dziewięćdziesiąt pięć złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 października 2012 roku do dnia zapłaty.

II. Oddala powództwo w pozostałym zakresie.

III. Zasądza od pozwanego (...) S.A.

w W. na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego

w Augustowie) kwotę 660,00 zł (sześćset sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów opinii biegłego sądowego.

IV. Zasądza od pozwanego (...) S.A.

w W. na rzecz powoda K. W. kwotę 798,00 zł (siedemset dziewięćdziesiąt osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,

w tym kwotę 617,00 zł (sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 84/14

UZASADNIENIE

Powód K. W. wystąpił przeciwko (...) S.A. w W. z pozwem o zapłatę kwoty 3.615 zł tytułem odszkodowania z odsetkami ustawowymi od dnia 01.10.2012r. do dnia zapłaty. Nadto domagał się zasądzenia od pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Wywiódł, iż dochodzona pozwem kwota dotyczy szkody komunikacyjnej

z dnia 20.08.2012r., w wyniku której uszkodzeniu uległ należący do powoda pojazd marki V. (...) nr rej. (...) z winy osoby prowadzącej samochód, która posiadała ubezpieczenie OC w pozwanym towarzystwie ubezpieczeniowym.

Podniósł, iż wypłacone przez pozwanego odszkodowanie w kwocie 3.500 zł oraz kwota 200 zł tytułem kosztów holowania pojazdu, nie stanowi pełnej rekompensaty za uszkodzenie pojazdu, powołując się na kalkulację sporządzoną na zlecenie powoda, z której wynika, iż różnica pomiędzy wartością pojazdu powoda sprzed szkody, a wartością pojazdu po szkodzie stanowi kwotę 6.500 zł, nadto powód poniósł wydatek rzędu 615 zł tytułem ustalenia rzeczywistych kosztów naprawy swojego pojazdu, tym samym pozwany nie pokrył rzeczywistych kosztów szkody poniesionej przez powoda.

Pozwany (...) S.A. w W. domagał się oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany zakwestionował przedłożoną przez powoda wycenę kosztów naprawy i podniósł, że wypłacone powodowi odszkodowanie jest adekwatne do zakresu uszkodzeń pojazdu oraz jego stanu technicznego w dacie sprzed szkody.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 20.08.2012r. w A., doszło do zdarzenia drogowego, wskutek którego uszkodzeniu uległ należący do K. W. samochód marki V. (...) nr rej. (...). Sprawca szkody, w dacie jej zaistnienia, korzystał z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S.A. w W. (okoliczność bezsporna).

(...) S.A. w W. w W. uznał swoją odpowiedzialność co do zasady, a wskutek wszczętego postępowania szkodowego dokonał oceny technicznej pojazdu i sporządził kosztorys naprawy, na podstawie którego pozwany przyznał K. W. odszkodowanie w łącznej kwocie 3.500 zł. W ramach odszkodowania pozwany zwrócił powodowi kwotę 200 zł tytułem kosztów holowania pojazdu (dowód: akta szkody k. 73).

Powód K. W. przedłożył kalkulację naprawy pojazdu marki V. (...) nr rej. (...), sporządzoną w dniu 05.01.2013 r. przez mgr inż. M. W.. Z jej treści wynika, iż wartość rynkowa pojazdu powoda stanowi kwotę 7.900 zł, wartość pojazdu w stanie uszkodzonym wynosi 1.400 zł, koszt naprawy uszkodzonego pojazdu stanowi kwotę 16.796,02 zł, a wysokość szkody skalkulowana została na kwotę 6.500 zł (dowód: kosztorys naprawy złożony przez powoda-k.14-36).

Przedłożona przez powoda kalkulacja, nie stanowi pełnowartościowego środka dowodowego i może być uznana jedynie za dokument prywatny.

Z pisemnej opinii inż. L. B.-biegłego z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego i kalkulacji warsztatowej napraw pojazdów wynika, iż koszt naprawy uszkodzeń związanych z kolizją z dnia 20.08.2012r. przy przyjęciu stawek rbh w wysokości 130 zł rbh/netto dla czynności mechaniczno- lakierniczych

z zastosowaniem cen części zamiennych, względnie zamienników, które producent dopuścił w procesie technologicznym naprawy pojazdu wynosi kwotę 14.341,41 zł bez podatku VAT oraz kwotę 17.639,93 zł, obejmującą podatek VAT

w wysokości 23%. Biegły wskazał, iż brak jest podstaw do zastosowania potrąceń do części i elementów. Wartość rynkowa pojazdu powoda przed kolizją wynosiła 6.900 zł, a po jego uszkodzeniu określona została na kwotę 420 zł (dowód: opinia biegłego k.117-129).

W pisemnej opinii uzupełniającej biegły odniósł się do zastrzeżeń wniesionych przez stronę pozwaną do opinii podstawowej. Biegły podtrzymał wnioski płynące z opinii podstawowej (dowód: opinia uzupełniająca k. 172-182).

W kolejnej opinii uzupełniającej biegły ustosunkował się do zarzutów zgłoszonych przez stronę pozwaną i wyczerpująco rozstrzygnął zastrzeżenia zgłoszone przez pozwanego (dowód: opinia uzupełniająca k. 187-190).

Sąd podzielił wnioski zawarte w opiniach biegłego. W ocenie Sądu, w/w opinie są spójne, logiczne, wyczerpująco i należyście umotywowane, rozstrzygają wątpliwości zgłaszane przez stronę pozwaną. Ostateczna opinia uzupełniająca nie była kwestionowana przez strony.

Należy wskazać, iż zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r.

o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

W kontekście powyższej regulacji rozpatrywać należało odpowiedzialność pozwanego w niniejszej sprawie. Żądanie swe powód wywodził bowiem z faktu, iż uszkodzenia w jego pojeździe powstało na skutek szkody wyrządzonej w związku

z ruchem pojazdu mechanicznego kierowanego przez osobę, której pozwany ochrony ubezpieczeniowej w zakresie OC udzielał.

W myśl art. 436 § 2 kc, w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Również tylko na zasadach ogólnych osoby te są odpowiedzialne za szkody wyrządzone tym, których przewożą z grzeczności.

Zgodnie z treścią art. 822 kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której zostało zawarte ubezpieczenie.

Bezspornym w sprawie niniejszej było także i to, że sprawca przedmiotowej kolizji w dacie zdarzenia korzystał z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie ubezpieczenia obowiązkowego posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. W takich zaś okolicznościach odpowiedzialność za szkodę zgłoszoną przez powoda przypisać można też pozwanemu (art. 35 wyżej przywołanej ustawy). Odpowiedzialności tej zresztą – co do zasady – pozwany nie kwestionował.

Zakres odpowiedzialności pozwanego regulowany jest z kolei przez art. 36 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, w myśl którego odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej

w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Granice odpowiedzialności osoby korzystającej z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych wyznaczają z kolei art. 361 kc i 363 kc. Zgodnie z powołanymi regulacjami zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła.

W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Naprawienie szkody powinno nastąpić przy tym, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

W przypadku szkody polegającej na uszkodzeniu pojazdu przyjmuje się, że jej naprawienie polega przede wszystkim na zapłaceniu kwoty koniecznej do przywrócenia samochodu do stanu poprzedniego. Zauważyć jednak należy, że gdy przypisuje się zobowiązanemu powinność świadczenia umożliwiającego wyremontowanie samochodu, czyni się to z zastrzeżeniem, że chodzi o koszty celowe, ekonomicznie uzasadnione (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1972 r. sygn. akt II CR 425/72 opubl. OSNC1973/6/111).

Na gruncie przedmiotowej sprawy należy wskazać, iż wartość odszkodowania wypłacona powodowi przez pozwanego nie odpowiada rzeczywistym kosztom szkody, powstałej wskutek kolizji z dnia 20.08.2012r. Wartość szkody w pojeździe powoda została ustalony przez biegłego sądowego, a więc osobę dysponującą specjalistyczną i fachową wiedzą. Tym samym skoro wartość pojazdu sprzed szkody stanowiła kwotę 6.900 zł, a po jego uszkodzeniu ustalona została przez biegłego na kwotę 420 zł, czyli skoro różnica pomiędzy wartością pojazdu powoda sprzed daty szkody i po tej dacie stanowi kwotę 6.480 zł, natomiast powodowi zostało wypłacone przez pozwanego odszkodowanie w kwocie 3.500 zł, nie ulega wątpliwości, iż wypłacone odszkodowanie nie pokrywa kosztów poniesionej szkody. Pomniejszając wartość samochodu sprzed szkody i po jej zaistnieniu oraz uwzględniając poniesione przez powoda koszty opinii prywatnej, powodowi przysługuje odszkodowanie

w kwocie 3.595 zł (tj. $6.900\text{ zł} - 420\text{ zł} - 3.500\text{ zł} + 615\text{ zł} = 3.595\text{ zł}$). W ocenie Sądu, należy uznać za celowe poniesione przez powoda koszty zasięgnięcia opinii rzeczoznawcy, opiewające na kwotę 615 zł. Należy wskazać, iż w orzecznictwie przyjmuje się, że odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może - stosownie do okoliczności sprawy - obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2004 r. III CZP 24/04). Nie ulega wątpliwości, iż powód bez zasięgnięcia opinii prywatnej, nie posiadał wiedzy specjalistycznej, umożliwiającej mu dokonanie oceny rzeczywistej wartości szkody i zweryfikowanie stanowiska ubezpieczyciela, tym samym zasięgnięcie opinii rzeczoznawcy było celowe i w pełni uzasadnione.

Roszczenie powoda ponad kwotę 3.595 zł należy uznać za bezzasadne, jako stojące w sprzeczności z treścią opinii uzupełniającej biegłego sądowego.

Konstatując, w przedmiotowej sprawie Sąd uznał za zasadne powództwo w części i zasądził od pozwanego (...) S.A.

w W. na rzecz powoda K. W. kwotę 3.595,00 zł

z ustawowymi odsetkami od dnia 1 października 2012 roku do dnia zapłaty.

O odsetkach Sąd orzekł mając na uwadze art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003r.

o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym

i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w zw. z art. 481 § 1 kc -

- pkt I wyroku.

W pozostałym zakresie Sąd powództwo oddalił jako bezzasadne - pkt II wyroku.

O kosztach procesu, w tym kosztach opinii biegłego sądowego i kosztach zastępstwa procesowego, orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono w oparciu o przepis § 6

pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego udzielonego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).